

Părintele Haralambos Papadopoulos s-a născut în anul 1975 în Heraklion, Creta. A absolvit Seminarul teologic din Creta, apoi Facultatea de Teologie din Tesalonic.

A publicat la Editura Armos: *Dumnezeu și singurătatea* (2011), *Calea către tine însuși* (2014), *Orice sfârșit e un început* (2015), *Vinovăția bucuriei* (2016), *Un Dumnezeu Care Se joacă de-a v-ați ascunselea* (2017), *Viața fără rețete* (2018), *Încrederea* (2019).

Publică constant pe blogul personal <http://plibyos.blogspot.ro> și pe pagina de Facebook unde are 30.000 de cititori. Susține conferințe și dezbateri despre familie și societate, fiind invitat în cadrul multor mitropolii din Grecia.

Slujește în parohia Sfânta Irina din Pyrgos, în sudul Cretei. Este căsătorit și are trei copii.

PR. HARALAMBOS
PAPADOPOULOS

Dumnezeu și singurătatea

Traducere din limba greacă:
protopresbiter dr. Gabriel Mândrilă

editura
Σοφία

București

El nici că se gândea să se trezească. Senin, în același loc. În aceeași poziție nemișcat și luminos. Părintele Cristian ceru să fie chemați epitropii.

– Bine, dar nu-l vedeți pe flăcăul ăsta? Treziți-l, ca să ia și el anafură. Să se ducă acasă la el.

– Ridică-te, tinere! Trezește-te! Am terminat, e vremea să pleci.

Însă el de-abia începuse. În biserică nu-i rămăsese decât trupul. Sufletul său călătorea.

La slujba înmormântării biserica fu plină de copii și bătrâni. În curte, la poarta bisericii se aliniaseră câinii și pisicile. De parcă nu știu cine-i înștiințase tainic. Dragile sale bătrâne privegheaseră lângă rămășițele pământești ale dulcelui lor „smintit”. Toți „anonimii” erau acolo.

L-au îngropat așa cum l-au găsit. În poziția fătului.



CUPRINS

Cântăreața umbrelor	7
Un picur de viață	19
Convertirea	31
Suflete diafane	41
Amenințarea șomajului.	49
Pe faleză.	53
Sfântul Antonie și Haroúla.	59
Minciuna	65
Un adio rănit.	73
Anul Nou al unui anarhist	79
Chinezul, Dumnezeu și singurătatea .	87
Deschide ferestrele: miroase a singurătate.	95
Crizanteme furate	103
De îndată ce noaptea cade	111
„Mortul” purta ceas.	123
Părintele „tovarăș”	133
O fărâmă de timp	141
Aniversarea unui „smintit”	147



CÂNTĂREAȚA UMBRELOR

O fată frumoasă. Păr lung, ochi migdalați, buze cărnoase, mâini fine cu degete lungi, asemenea unor harpe de îngeri. Chipul ei – o lună plină. Făptura – plină de lumină, învăluită de o melancolie dulce ce se pierdea ușor în fundalul peisajului. Decentă, măsurată, însetată de viață.

Întreg satul vorbea de frumusețea ei. Mai ales tinerii. Femeile o admirau, bărbații o doreau. Ea dădea impresia că mintea-i era altundeva. Un dor îi chinuia sufletul, asuprindu-i visele.

Muzica. Aceasta-i furase inima. O adora. De mică putea prinde sunete pe care ceilalți copii nu le percepeau. Cel puțin nu în felul ei. Vorbea și scria cu ajutorul sunetelor. Ritmul îi inunda viața. Își corecta textele scrise cu ecourile cuvintelor. Munții, copacii,

vietățile, toate îi vorbeau în vibrații și note muzicale. Simțea din freacă trupului fiecărui om ce dor mocnea înăuntrul său. Pentru Lidia nu exista viață departe de ritmuri și sunete. Toate erau un odeon cosmic. Un sunet original care se răsfrângea în tot ce o înconjura. Greu de înțeles pentru oameni. Mai ales pentru tatăl ei.

În anul acela termina școala. Își dorea foarte mult să-și continue studiile. Să plece din sat. Să ajungă studentă într-un oraș, să studieze la Conservator. Vise mărețe... Totuși se prezentase destul de bine la examenele finale. Aștepta cu neliniște rezultatele. Tatăl său nu era de aceeași părere. Nu dădea un ban pe asemenea nerozii, după cum le numea el.

– Să termini școala și să mă ajuți la cultivarea pământurilor! Avem nevoie. Dacă vrei să rămâi acasă și să ai din ce trăi, o să lași aiurelile și muzica și o să vii cu mine la câmp, la animale. Altminteri, o să pleci de acasă. Să te duci să te măriți! N-o să-ți plătesc studiile ca s-ajungi o cântăreață de cabaret. Cu cât mai repede o să-ți intre-n cap și o să dai uitării universitățile,

cu atât mai bine o să ne înțelegem noi doi. Altfel, să te pregătești de măritiș. O să te ia cineva cu stare care va putea să aibă grijă de tine. S-aveți din ce trăi. Eu la universități și Conservator n-am să te trimit. Nu fac din tine o desfrânată. Ai priceput? Altcumva, nu ne va fi bine împreună.

Asemenea vorbe necruțătoare și amenințări auzise de mic copil. De multe ori o lovise cu ură. Pentru că o auzise cântând. Însă ea nu putea să pună capăt cântecului, muzicii. Nu din încăpățănare. Pur și simplu nu se putea împotrivi propriei firi. Era viața ei. Felul în care comunica cu lucrurile și cu oamenii – cu existența însăși.

Mai ales în zilele de vară se adunau copiii din apropiere în marea curte a casei lor. Ea lua o coadă de mătură ruptă în două. Și un capăt îl învelea într-o pânză, improvizând un așa-zis microfon. Urca pe treptele verandei ca s-o vadă toți și începea să cânte cu toată ființa ei. Era în stare să țină ceasuri întregi microfonul de lemn în mână și să cânte. Glasul ei liniștea și cele mai tulburate minți. Aveai impresia c-o să-și dea sufletul

cântând. Ea, dimpotrivă, căpăta viață. De ziceai că printre sunete și ritmuri o apucase pe poteca ce ducea la Dumnezeu. Există un foc ascuns în pieptul ei ce te făcea să simți că avea să aprindă întreg pământul.

Doar tatălui său nu-i putea aduce liniștirea. Întreaga lume își afla împăcare. El se înfură și devenea atât de agitat, că era gata s-o înece în abisul său întunecat. Cu cât o auzea cântând, cu atât își ieșea din fire și-și făgăduia că mai bine o îngroapă în casă de vie decât să facă din ea o cântăreață.

De-ar fi trăit mama ei! Poate că lucrurile ar fi stat altfel. Dar a plecat repede. De-abia ce și-o amintea. Dulce și frumoasă. Nu a făcut față asprimii tatălui. A murit de cancer la plămâni. Avusese atâtea înăuntrul ei căroră nu putuse să le dea glas... Doruri nemărturisite i-au bătuit trupul. În câteva luni s-a stins. Mama cu siguranță ar fi sprijinit-o. S-ar fi mândrit cu ea. S-ar fi bucurat de bucuria ei. I-ar fi dat putere și îndrăzneală ca să-și trăiască vișul. Acum era singură.

Câte rude și prieteni, vecini și cunoscuți nu au încercat să discute cu el în speranța că își va schimba părerea!

– Bre, de ce-i faci asta fetei? De ce vrei să distrugi un asemenea talent? Nu vezi că-i o artistă înăscută? E păcat, să știi! Ești nedrept.

El, nimic. Cum nu se poate mai încăpățânat. Până și preotul enoriei a încercat să stea de vorbă cu el ca să-l facă să-și schimbe părerea. Să-și bage mințile în cap. Să lase copilul în pace ca să-și îplinească visele.

– Bine, dar ești orb? Nu vezi că fata are un dar de la Dumnezeu? E mare păcat să stricăm planul lui Dumnezeu și mai ales să îngropăm harismele pe care El ni le-a dat! Cine ești tu să te pui opreliște voilor Sale? Să știi că ieii asupra ta un mare păcat. Asemenea copii aduc binecuvântare caselor. În loc să te bucuri, ești plin de resentimente, te înfurii și-ți blestemi fata. Să-ți fie rușine!

Nimic, nici un cuvânt nu era în stare să-i înmoaie cruzimea. Să-i lumineze bezna pe care o ascundea în sine. De ce oare se înăsprișe atât de tare? De ce nu putea să se bucure de frumusețea vieții?

Sătenii spuneau că și el avusese un tată necruțător. Iar cei mai curajoși, chipurile, căroră nu le păsa de bele-

le și scandaluri, mai aruncau din când în când și câte-o vorbă grea. Spuneau că tatăl său îl siluia în magaziile fabricii pe când era un copil. Însă nimeni în societatea închisă și dominată de teamă a satului nu găsise curajul de a-i denunța tatăl și de a-l ocroti pe copil. Cu toții știau, dar nimeni nu vorbea. Ca să scape de ce e mai rău, copilul fugi, odată ce creșcu, în munți. La oi. Nu cobora în sat decât de nevoie. Doar după ce s-a căsătorit cu răposata sa soție și i-au dat naștere Lidiei, a început să petreacă mai mult în sat. La cafenele nu ieșea. Nici nu avea prea multe legături cu consătenii. Prefera locurile pustii și viața solitară. De altfel, viața nu se purtase prea bine cu el ca să și-o dorească.

– Lidia, Lidia, ce ne promiți? se auzi glasul fetelor la ușa ei. Se ridică din pat și alergă să le deschidă.

– Ce-ați pățit de dimineață? Ce să vă promit și de ce?

– S-au afișat rezultatele și ai intrat la facultate.

Picioarele i se tăiară. Ochii i se întunecară. Trupul i se crispă și simți că nu are aer.

– Vorbiți serios, fetelor, nu glumiți?

– Ne arde dis-de-diminează de glume? Îmbracă-te și hai cu noi să vezi! Ai luat o medie mare. Vei intra sigur unde vrei. Visul îți va deveni realitate.

La auzul cuvântului „vis” nu mai rezistă. Se prăvăli în brațele fetelor. Adeseori nu este ușor să-ți înfrunți visele. Mai ales când știi că pentru împlinirea lor e nevoie să lupți cu tine însuși și cu cele mai cumplite frici ale tale.

– Lidia, stai pe picioarele tale! Dacă am fi știut că o să leșini, nu ți-am mai fi spus. Să te fi dus și să fi văzut singură. Haide, ridică-te, nu ne băga în sperieți! Sau poate că nu te bucuri...

– Ah, fetelor! Nu e că nu mă bucur. M-am bucurat, și chiar foarte tare. Dar sunt clipe când bucuria te umple de atâtea responsabilități, te cheamă să iei decizii atât de mari, că simți cum te scufunzi.

– Da, dar astăzi se deschide o ușă în fața ta ce te va ajuta să-ți împlinești visele. Ceea ce ți-ai dorit dintotdeauna.

„Vreau... Ce importanță are ce vreau?” gândi în sinea sa. În urechile ei răsună glasul răgușit al tatălui: „Nu-ți face speranțe! N-ai s-ajungi

la Universitate. Eu n-o să plătesc ca s-ajungi cântăreață de cabaret. Mai bine te îngrop de vie în casă decât să te trimit la Athena ca să te dezmeți." Chipul i se întunecă. Trupul i se încovoie, umerii i se lăsară și ochii îi fură înecați în tăcerea umedă a lacrimilor.

– Duceți-vă voi, fetelor! Eu nu vin. N-are sens să merg la școală. Pentru mine totul s-a terminat undeva aici.

– Ce tot spui acolo? Ce-ai pățit? Nu înțelegi că intri la orice facultate vrei? Și visele tale?

Toată ziua a stat pe o margine de pat. Acolo unde o găsiseră de dimineață prietenele ei. Nu s-a mișcat un pas. Mută, nemișcată, cu ochii în gol. Fără gânduri. Doar un „de ce?” uriaș și mut răsrânt în ochii ei. O tăcere adâncă îi pecetluse buzele. Deja se înnoptase.

Subit simți o adiere răcorindu-i ochii arși de lacrimi. O lumină puternică își desfăcu razele în odaie într-o asemenea măsură, că nopții începu să i se facă teamă și să se retragă. O melodie supralumească îi îmbrățișă ființa, fascinând-o cu sonoritățile ei. Încet, dar stăruitor o făptură feminină, fără chip, îmbrăcată în albul înge-

rilor, venea spre ea. În mâini ținea o harpă. Degetele ei împleteau pe corzi un mesaj ceresc. Cu cât se apropia de Lidia, chipul i se contura. Din nimic se ivi un chip dulce. Da, era mama ei!

– Mamă..., i-a strigat printre hohote de plâns și dădu să i se arunce în brațe.

S-o atingă, să-și hrănească speranța la pieptul ei.

– Stai, nu mă atinge! Nu mă poți atinge!

– De ce, mamă? Lasă-mă să-ți simt un pic duioșia. Sunt însetată de îmbrățișarea ta. De mângâierea ta. Am atâta nevoie de tine...

– Nu, nu poți să m-atingi, ci doar să-mi simți prezența! Eu sunt visul tău. Menirea ta. Harisma de care vrei să te lepezi în fața temerilor tale. Nu trebuie să lași teama să te stăpânească. Fă ceea ce-ți dorește inima! Urmează-ți visul!

Cu ultimele cuvinte chipul începu să i se stingă. Să i se piardă trăsăturile. Sunetele supralumești s-au redus până ce-au amuțit. Lumina s-a retras brusc, lăsându-i din nou întâietate nopții.

Însă Lidia simțea o seninătate nemărginită. Un sentiment de putere